

som ministeren også gjorde opmærksom på, at vedtage ankesystemet; det står vi gerne ved. Men vi har aldrig ment, at det var tilstrækkeligt, og vi har i øvrigt aldrig forestillet os, at vi skulle komme i den situation, vi står i nu. Det er jo ikke sådan, at lovgivningen er ændret fra den gamle bistandslov til serviceloven. Det er præcis de samme lovbestemmelser, der er blevet overført.

Det andet virkemiddel kunne være, at man sagde: Det her er ministerens ansvar, det er et ministeransvar at sørge for, at den lovgivning, vi har, og som efter nogles opfattelse er tydelig nok, kommer til at virke. Jeg har ikke talt de samråd, vi har haft, siden denne folketingssamling startede, men det er ganske mange. Jeg vil tro, vi har haft 10-15 stykker, og hver gang har ministeren sagt: Det er ikke mit ansvar, det er ankesystemets ansvar. Det betyder, at vi ikke kan fortsætte ad den vej længere.

Men så er der kun ét valg, hvis man ikke vil fortsætte dansen om den varme grød. Det hedder at lovgive, og det hedder at lovgive så præcist, at selv den mest langsomt forstående i X-købing er i stand til at forstå, hvad hensigten er med den lov, vi har.

Hensigten er, at der skal være hjemmehjælp, også til praktiske ting. Det står i loven, og det betyder, at i f.eks. den ankesag, som Ældre Sagen kører i øjeblikket – den drejer sig om en person, der ikke selv kan gøre rent, men kan tage en telefon, og som har fået den besked fra Skive Kommune, at så må den pågældende tage telefonen og ringe efter et hjemmeservicefirma – behøver man ikke være finere jurist for at konstatere, at Skive Kommune bevæger sig langt, langt, langt, langt, langt ud over lovens krav. Skive Kommune foretager sig i denne sag noget ulovligt. Det er ét hundrede procent sikkert, og her kunne ministeren have valgt at gribe ind over for en klar ulovlighed. Men det ville ministeren ikke, og derfor er vi nødt til at lovgive.

Så kunne man spørge: Er forslaget udtryk for centralisme? Det har været antydnet i debatten i dag, men det er ikke udtryk for centralisme. Det er udtryk for præcis lovgivning.

Jeg kan selv se to typer af centralistiske tiltag, og jeg vil advare imod dem begge to. Den ene type centralistiske model er, at socialministeren skal bestemme i alle tilfælde, hvad folk skal have af hjemmehjælp, og det vil jeg ikke anbefale. Den anden model kunne være, at man sagde, at hvis et menneske er 90 år og lidt halt på

det ene ben, bor på 2. sal, har 300 m til købmanden og 400 m til bussen, udløser det xx antal hjemmehjælpstimer. Det vil jeg også advare meget imod, for det er virkeligheden alt alt for forskellig til. Det er i virkeligheden de eneste centralistiske forslag, jeg kan se, og forslaget her er jo netop udtryk for et decentralt tiltag. Det lægger et underste niveau, som vi ikke har i dag, og den mangel er jo netop grunden til, at vi har problemer i de kommuner, jeg nævnte indledningsvis.

Jeg vil runde mit indlæg af med at spørge: Hvor stor er tålmodigheden? Hvis Anker Boye får ret, bliver år 2000 værre end 1999. Det vil stramme endnu mere til, og hvad betyder det? Det betyder, at vi får endnu flere kommuner, der vil stå i den situation, som de nævnte kommuner stod i.

Så har jeg bare et afsluttende spørgsmål til de partier, der kun vil bevæge sig rundt om den varme grød, men ikke gøre noget: Hvor lang tid skal vi fortsætte det her? Hvor mange samråd skal vi have? Hvor mange eksempler skal vi have, inden Folketinget siger, at nu er det nok?

Jeg vil godt understrege, at forslaget jo ikke rammer de kommuner, der opfører sig pænt. De kommuner, der ikke skærer på deres hjemmehjælp, berøres ikke af et lovforslag, der lægger et underste niveau. Det gør de kommuner, der opfører sig på den måde, alle ordførere beklager, og det er jo lige præcis hensigten med al lovgivning. Vi laver miljølovgivning, vi laver straffelovgivning for at sætte en ramme op for dem, der ikke umiddelbart kan forstå, hvordan man skal gebærde sig i samfundet.

Derfor skal min melding være: Regeringen har et ansvar, ja! Folketinget har et ansvar, ja! Vi skal skaffe rammer for økonomien, men det, jeg har hørt indtil nu, synes jeg kan sammenfattes under betegnelsen »fralægge sig et ansvar«.

Inge Refshauge (DF):

Dansk Folkeparti kan udmærket støtte SF's forslag om at præcisere over for kommunerne, hvordan de skal forvalte loven om hjemmehjælp til de ældre, syge og handicappede medborgere, for Dansk Folkeparti er altid klar til at støtte, når det gælder forbedringer for de ældre.

I den senere tid er vi gennem medierne blevet præsenteret for mange tilfælde, hvor kommunerne har forsømt deres pligt til at sørge for, at hjemmehjælpen fungerer optimalt. Det ene eksempel efter det andet om ældre mennesker, der er ladt i stikken, har været udbredt i aviser